



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1846/2021
09.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Љубица Станишић, адвокат из ..., против туженог „Ваљевска пивара“ АД Ваљево, кога заступа адвокат Радослав Тадић из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/2021 од 10.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/2021 од 10.02.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 359/2021 од 10.02.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 47/20 од 18.11.2020. године у ставу првом изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име прековременог рада оствареног у периоду од 01.01.2017. године до 15.11.2019. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом ближе опредељеном у овом ставу изреке. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се тужени обавезе да тужиоцу за на име прековременог рада за месеце јун, јул и август 2019. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом као у овом ставу изреке. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка плати износ од 49.918,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 359/2021 од 10.02.2021. године у ставу првом изреке одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Ваљеву П1 47/20 од 18.11.2020. године у ставу првом и трећем изреке. У ставу другом изреке одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу цитиране законске одредбе, Врховни касациони суд налази да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права. Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је одлучено о захтеву тужиоца за исплату зараде за на име прековременог рада. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописује одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Ревизијски наводи тужиоца не представљају правно релевантни основ за изјављивање посебне ревизије, већ његово тумачење материјално правних одредби Закона о раду којим је уређен прековремени рад. Нижестепени судови су одлуку о тужбеном захтеву засновали на одредби члана 53. Закона о раду, па према томе Врховни касациони суд налази да нема потребе за новим тумачењем права. Другачије одлуке апелационих судова на које се позива ревидент су без утицаја на дозвољеност посебне ревизије, имајући у виду да је побијана одлука у сагласности са садашњом судском праксом заузетом поводом истоврсних чињенично правних питања.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучио је као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу поднео дана 14.02.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 44.762,61 динар, односно 380,77 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Овај спор из радног односа не односи се на заснивање, постојање и престанак радног односа у смислу члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу. Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне одлуке не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, изјављена ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци решења у другом ставу.

На основу овлашћења из члана 154. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, имајући у виду да трошкови настали поводом одговора не ревизију не спадају у потребне и нужне трошкове ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић